

fremtidige, skulle have i Vønning, efter at Afløsningen har fundet Sted. Dersom det saa skulde forstaaes saaledes, at det skulde staa Kultusministeren frit for ud af det Beløb, som indkommer aarlig i Løbet af de 60 Aar, at anvende saa meget, som han maatte finde passende og rigtigt til Vønning af Præsterne, kunde det jo stille sig saaledes, at man efter Forløbet af de 60 Aar stod uden noget som helst Vønningsfond, og det kan dog umulig være Meningen. Det forekommer mig ogsaa at være ganske nødvendigt, at der i § 7 findes en Bestemmelse om, hvilken Vønning den Beneficiar, der nu sidder i Embedet paa den Tid, Afløsningen finder Sted, skal have, thi Loven forudsætter jo, at det er selve denne Beneficiar, som forhandler med og indgaar foreløbig Overenskomst med Tiendeyderne om Størrelsen af Afsløsningssummen. For at kunne gøre det, maa han dog ogsaa vide, hvorledes hans Bilskaar ville blive, naar Afsløsningen finder Sted; det forekommer mig at være aldeles rimeligt. Han har jo ellers slet ikke noget Udgangspunkt for sin Forhandling med Tiendeyderne om Afsløsningssummens Størrelse, naar han ikke ved, hvor stor hans Vønning efter Afsløsningen vil blive i Relation til Afsløsningssummen. Jeg skal villig erkende, at Bestemmelsen i § 7 kunde være affattet paa forskellig Maade og muligvis kunde være affattet lige saa tilfredsstillende, som den foreligger her, men jeg beder fastholdt, at der paa den ene eller den anden Maade maa, efter min Opfattelse gives en Sikkerhed for, at ved den Betaling af selve Afsløsningssummen, som finder Sted ved de i 60 Aar varende Annuiteter, og som jo er og maa være $\frac{1}{2}$ pCt., dersom Betalingen i de 60 Aar skal være tilstrækkelig, bliver en Del af Annuiteterne ogsaa virkelig henlagt til en Vønningsfond. Vil man nu sige, som det ærede Medlem fra 7de Kredss (Bjerre), at de nuværende Præster, Beneficiarii, blive brøstholdne derved, at de ville komme til at miste $\frac{1}{8}$ af deres Indtægt, vil jeg sige derom det, at dersom man mener, at en saadan Tilbagegang i Indtægt var for stor i Forhold til det, som vedkommende Præster vandt, er det selvfølgelig noget, man maa tage Hensyn til. Man maa jo erindre, at Præsterne ikke blot blive ofrende, de ville ogsaa være vindende. De ville jo vinde det, at de ikke som nu skulle opkræve deres Indtægter selv af deres Mening, af deres Sognebeboere, de ville vinde derved, at de ikke skulle have noget Besvær med Opkrævningen og Inddrivningen deraf, saaledes som de maa have nu. Endvidere ville de jo vinde det, at de have en bestemt

aarlig eller halvaarlig Indtægt i Stedet for en ubestemt, en Gang om Aaret faldende og paa ingen Maade paa nogen bestemt Dag faldende Indtægt. Det vide de, der opkræve Præstetiende, lige saa godt som de, der opkræve andre Tiender, at det nok hedder sig, at den er forfalden, men at der kan være et meget langt Tidsrum mellem det Tidspunkt, da Tiendeydelsen er forfalden, og det Tidspunkt da den virkelig bliver betalt. Det er altsaa, hvad Præsterne vinde. Skulde man nu altsaa mene alligevel, at dette Offer af indtil $\frac{1}{8}$ af den hidtidige Indtægt var for stort i Forhold til Bindingen, nuvel! saa er det selvfølgelig noget, som man maa kunne tage Hensyn til, men jeg beder erindret, at dersom man ikke skal kompromitere Tilstedekomsten af en Vønningsfond, som nogenlunde kan komme til siden at dække Statens Udgift til Præsternes Vønning, saa maa ogsaa dette noget være noget bestemt og ikke noget ubestemt. Forslaget gaar jo ud paa at sløjfe alt, altsaa at lade det staa fuldtændig aabent, hvor meget de nuværende Præster skulle have af, hvad der indkommer ved Afsløsningen, og det tror jeg dog i Virkeligheden ikke gaar an. Jeg mener altsaa, at den Interesse, jeg har at forlægge som nuværende Finansminister, er, at man ikke omgaaes letfindigt med denne Opsparing af en Vønningsfond. Thi det er jo ikke Smaating, det drejer sig om. Det nuværende Beløb af Præstetienderne vil jo, opgjort efter tolv Aars Gennemsnit og med Udskydelse af de to laveste og de to højeste Aar, kort sagt efter Gennemsnit af en længere Arrække, være omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret. Er altsaa Vønningsfonden forsvunden til den Tid, behøver det en ny Statsudgift til den Tid af $2\frac{1}{2}$ Million Kr. Det er altsaa ikke Smaating, det her drejer sig om. Jeg maa altsaa bestemt fastholde, at det, som skal henlægges til Vønningsfonden, bliver noget bestemt og ikke noget ubestemt. Derimod erkender jeg villigt, at der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt Tabet i Indtægt for de nuværende Præster skulde være større end det, som de paa anden Maade vandt ved Forandringen, og dersom man fandt det, kunde der ogsaa være Grund til at godtgøre dem det, men saa maatte det ogsaa være med et bestemt Beløb, at denne Godtgørelse fandt Sted, og ikke med det delvis ubestemte, som det vil blive efter det ærede Medlems Forslag, at der vil komme til at savnes enhver Regel for, baade hvilken Løn de nuværende Beneficiarii skulle have, og hvilken Løn deres Eftermænd skulle have.

Der er et af de Vædringsforslag, som